

«Αντε γεια» από το Σατιρικό Θέατρο

Σκηνοθεσία: Χρίστος Ζάνος

Σκηνικά - κοστούμια: Κώστας Καυκαριδής

Μουσική επιμέλεια: Νέαρχος Γεωργιάδης

Παίζουν: Πόπη Αβραάμ, Θοδωρής Μπουζικάκος, Παντελής Αντωνας, Χάρης Πισίας, Ελενα Χριστοφή, Παντελής Κλείτου, Δήμητρα Δημητριάδου, Χρίστος Ζάνος, Γεωργία Θεοδωρακοπούλου.

Το πιο διαδεδομένο είδος σκηνοθεσίας τελευταία είναι η σκηνοθεσία που επιτρέπει στην επιφάνεια της παράστασης σαν ένα ξένο ευδιάκριτο σώμα, η σκηνοθεσία που τείνει να είναι αυτόνομο συστατικό μέσα στο αισθητικό σύστημα της παράστασης. Μέχρι βαθμού που ένα λίγο - πολύ έμπειρο μάτι μπορεί να «ξεφλουδίσει» την παράσταση από τη σκηνοθεσία και ν' ανακαλύψει πως πίσω απ' αυτή τη «φλούδα» το δημιουργικό έργο παραμένει στην ουσία ανεμνήνευτο. Δεν είναι πως δεν αποδέχομαι αυτό το είδος της «παραθετημένης» σκηνοθεσίας αλλιώς θα 'πρεπε να ξεγράψω ένα πολύ μεγάλο μέρος σύγχρονης θεατρικής παραγωγής. Απλώς χαίρομαι συναντώντας ένα άλλο είδος σκηνοθεσίας την «αόρατη» σκηνοθεσία.

Αυτό το είδος ασπάζεται ο σκηνοθέτης του «Αντε γεια» Χρίστος Ζάνος. Είναι φανερά, ότι έχει μελετήσει την ανατομία του θεατρικά άψυχα ακόμα δραματολογικού σώματος, ανάλυσε για να συνθέσει, έψαξε στο βάθος του κειμένου και όχι εκτός ορίων του, αυτοδιάλυθηκε σαν σκηνοθέτης μέσα στα σκηνικά δρώμενα. Αυτό δεν είναι σκηνοθετική αυταπάτηση, ίσια - ίσια, είναι ο μοναδικός, μου φαίνεται, τρόπος να έχουν την προσωπική του σφραγίδα η κάθε σκηνή, μορφή και άτακα, παρ' όλο που ο Χρ. Ζάνος δεν διεκδικεί τα *copyright* της παράστασης, αλλά προσπαθεί να κάνει τον κάθε συντελεστή του έργου συνυπογράφοντα, συνδημιουργό. Η αλληλοκατανόηση και ο συντονισμός του με το σκηνογράφο Κώστα Καυκαριδή είναι φανεροί.

Στο «Αντε γεια» οι ηθοποιοί και ο σκηνοθέτης έχουν συνδημιουργήσει τους εσωτερικούς ρυθμούς του κάθε χαρακτήρα τους οποίους κρατάνε χωρίς προσωδειακά χάσματα. Χάριν σ' αυτό ολόκληρη η παράσταση έχει περίπλοκο και ακριβές ρυθμικό σχέδιο, απαραίτητο στο έργο όπου η μι

ακηνή διαδέχεται την άλλη σ' ένα ξέφρενο κινηματογραφικό μοντάζ.

Ο νέος Ελλαδίτης, ηθοποιός Θοδωρής Μπουζικάκος, εντυπωσίασε με τον πλήρη έλεγχο ρυθμού και έντασης και έπλασε μια μορφή με λεία, βελουδένια επιφάνεια. Οι αγάπες τριών γυναικών διασταυρώνονται πάνω στον ασήμαντο και ανιγματικό, αθώο και νταβατζή, σε όνειρα φτηνά και προσαρμοσμένα αλλά με μεγάλη ανθρώπινη πληρότητα, ήρωα του Μπουζικάκου.

Το ανοικτό πρόσωπο της Δήμητρας Δημητριάδου, η σοβαρότητα της σκηνικής συμπεριφοράς, η κομψότητα των κινήσεων, κράτησαν την ηρωίδα της μακριά από τη στάμπα. Ο Παντελής Αντωνας σχεδίασε στον χαρακτήρα του την ανικανοποίηση των αλύγιστων απαιτήσεων του προς τους γύρω του και την ανεπάρκεια του ίδιου, μπροστά στις απαιτήσεις άλλων και έπαιξε πολύ υπεύθυνα.

Η Ελενα Χριστοφή έπαιξε με θάρρος και ελευθερία ηθοποιού που συνειδητοποίησε το ταλέντο της. Αυτό είναι πάντα ωραίο θέαμα. Οι Χάρης Πισίας, Παντελής Κλείτου, Χρίστος Ζάνος, Γεωργία Θεοδωρακοπούλου, φυσικοί και συντονισμένοι, πρόβαλαν ο καθένας τις δικές του απόψεις για το κεντρικό πρόσωπο του έργου, τη Μαρίνα. Η Πόπη Αβραάμ δούλεψε αυτό το ρόλο σκληρά. Η Μαρίνα της από την πρώτη στιγμή βρίσκεται στο χείλος της ψυχολογικής καταστροφής.

Η ηθοποιός δε χαρίζει στην ηρωίδα της ούτε λεπτό ευτυχίας, ακόμα και στο αποκορύφωμα των ψευδαισθήσεων ο έρωτας της Μαρίνας φέρει τη σφραγίδα «δυνατό» παράλογο», «ποτέ». Μέσα από τη στέρηση και τη μιζέρια ο χαρακτήρας αυτός έχει το μεγαλείο της αθάνατης ανθρώπινης πίστης στο δικαίωμα του καθενός να έχει ανθρώπινης πίστης στο δικαίωμα του καθενός να έχει προσδοκίες στη ζωή.

Η Πόπη Αβραάμ έχοντας ελάχιστο σκηνικό χρονικό για τη διατύπωση της κάθε πτυχής του ρόλου της συντονίζεται πλήρως με το δοσμένο ρυθμό. Στην τελευταία της βουβή σκηνή ο ρυθμός των κινήσεων της έχει την πυκνότητα και το βάρος της τραγωδίας.